

Arrest

nr. 244 923 van 26 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 5 maart 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 februari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 18 april 2019 België binnen met zijn paspoort en identiteitskaart en verzoekt op 29 april 2019 om internationale bescherming. Op 5 februari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 6 februari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U heeft de Salvadoraanse nationaliteit en werd geboren op 21 oktober 1985 in Cuyultitan, La Paz, El Salvador. Tot uw verhuis in augustus 2017 woonde u al meer dan 20 jaar op hetzelfde adres in San Salvador samen met uw moeder, die daar nu nog steeds woont. Uw vader was woonachtig in Cuyultitan, waar hij een bekend figuur was omdat hij enkele gronden bezat waarop een grote boerderij stond. Hij overleed in 2014, waarna u en enkele andere familieleden elk een deel van deze boerderij erfden. U bent ongehuwd en u was nooit politiek actief in uw land. U werkte een zevental jaar in de banksector, om witwaspraktijken te bestrijden. Daarna werkte u als Compliance Officer voor Cajas Internacionales. U reisde in deze periode regelmatig naar andere landen in de regio en in Europa. Op 14 augustus 2017 vertrok u naar Guatemala. U woonde er eerst een periode in uw appartement in Antigua Guatemala en werkte er in een Ierse Pub. Daarna woonde u in een Nederlands hostel aan het strand van El Paredon, The Driftwood Surfer, waar u werkzaam was als manager. Elke drie of vier maanden reisde u terug naar El Salvador om uw visum te vernieuwen, op die momenten verbleef u steeds bij uw moeder.

In januari 2016 werd u het slachtoffer van een car jacking en een poging tot home jacking. Toen u met uw auto thuis aankwam en de poort aan uw woning binnenreed werd u door drie mannen bedreigd. Eén van hen richtte een pistool op u en een andere had de letters MS (Mara Salvatrucha) getatoeëerd op zijn arm. Ze riepen dat u op uw knieën moest gaan zitten en dat u uw gsm, uw tas, de sleutels van uw auto en de sleutels van het huis moest afgeven. Ze stapten in uw auto en nadat u hen uitlegde hoe ze hem moesten starten reden ze achteruit. Doordat ze met uw auto tegen de poort aanreden werd uw moeder gewekt door het lawaai en begon ze om de politie te roepen. De drie overvallers gingen er vandoor met de wagen. Jullie gingen klacht indienen bij de politie en beveiligden jullie woning extra door de poort elektrisch te maken en er prikkeldraad op te bevestigen.

Tussen 1 en 7 augustus 2017 kreeg u een telefoontje van een onbekend persoon. Hij gaf zich uit voor een bendelid van MS en zei dat hij wist wie u was en hij noemde uw naam. Hij vroeg u onder bedreiging van uw leven om 2000 dollar. Als u dat niet zou betalen wist u wat er zou gebeuren. Op 14 augustus 2017, ontluchtte u omwille van het telefoontje het land en vestigde u zich in Guatemala, waar u een jaar en zeven maanden zou blijven wonen.

Op 25 maart 2019 dacht u dat er genoeg tijd verstreken was om naar El Salvador terug te keren. U trok opnieuw bij uw moeder in en vertelde haar dat u zou blijven. Twee dagen later, op 27 maart, ontving u tot uw verbazing echter opnieuw een telefoontje van een onbekend nummer. Men vroeg u 5000 dollar te betalen. De persoon aan de telefoon zei dat hij wist wie u was en waar u woonde, dat hij wist dat u reisde en in Guatemala woonde, en dat jullie elkaar nog gingen spreken. U besliste op dat moment dat u het land opnieuw zou verlaten en kocht één dag later, op 28 maart, uw ticket naar België. U had gedacht aan terugkeren naar Guatemala maar dat durfde u niet omdat de weg ernaartoe zo gevaarlijk is.

Op 31 maart ontving u nog een telefoontje waarin men u 5000 dollar vroeg. Ze herhaalden uw persoonlijke informatie en eisten het geld, anders zou u het met uw leven bekopen. U legde meteen op en haalde de simkaart uit uw toestel. U brak ze en gooide ze weg. Vijf dagen na dit incident, op 5 april, ging u dit aangeven bij de politie.

Vijf dagen voor uw vertrek naar België, op 12 april 2019, werd u benaderd door een man die gekleed was als een bendelid. Hij sprak u aan met: "Beto Ayala". Dat vond u vreemd omdat niemand u zo noemt, uw vader werd zo genoemd. Dat is ook de reden waarom u denkt dat de bendeleden gelinkt waren aan Cuyultitan en dat zij, omdat uw vader daar bekend stond als iemand met veel geld, dachten dat u veel geld had. Ook deze man zei u dat ze wisten wie u was, dat ze uw telefoonnummer hadden en dat u mocht verwachten dat ze contact zouden opnemen met u. U maakte zo snel mogelijk dat u weg kwam.

Ten slotte haalt u ook nog feiten aan die zich afspeelden toen u nog in Guatemala woonde, in El Paredon. Enkele leden van MS die afkomstig waren uit El Tunco, het toeristische surfersparadijs in El Salvador, kwamen naar het hostel waar u werkte. Ze verbleven gedurende twee à drie weken in El Paredon, maar u had geen problemen met hen. Wel vond u het vreemd dat zij net daar verbleven.

Op 17 april 2019 vloog u van El Salvador via Madrid naar Nederland. U reisde door naar België, waar u op 24 april 2019 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreest bij terugkeer naar El Salvador te worden gedood door de bendes.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende bewijsstukken voor: uw internationaal paspoort, uw nationale identiteitskaart (DUI), een uittreksel van uw blanco strafregister, uw geboorteakte, een aangifte ingediend bij de Salvadoraanse politie op 5 april 2019 en persartikels in verband met de veiligheidssituatie in El Salvador en Guatemala (14 p.).

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend. De reden is dat u de feiten die u inroept als reden voor uw nood aan internationale bescherming niet aannemelijk maakt en dat de situatie in El Salvador op zich geen toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigt.

Als belangrijkste motief voor uw aanvraag tot internationale bescherming haalt u aan dat u bedreigd werd door leden van de bende MS (Mara Salvatrucha) die u om geld vroegen en u met de dood bedreigden. Hieraan kan echter geen geloof worden gehecht. Uw verklaringen zijn immers vaag en bevatten verschillende tegenstrijdigheden die u niet weet uit te klaren en die uw vluchtmotieven ontkrachten.

Vooreerst legt u tegenstrijdige verklaringen af betreffende uw directe vluchtaanleiding, zijnde pogingen tot afpersing met doodsbedreigingen, na uw terugkeer uit Guatemala in 2019.

Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u op 27 maart 2019, twee dagen na uw terugkeer uit Guatemala, een telefoontje ontving waarbij ze u 5000 dollar vroegen. Op dat moment besliste u het land te verlaten. Op 31 maart 2019 ontving u een tweede telefoontje waarin ze opnieuw geld van u eisten (CGVS, p.13). Vijf dagen later, op 5 april ging u dit aangeven bij de politie (CGVS, p. 18). Weer een week later, op 12 april 2019, werd u dan op straat benaderd door een bendelid (CGVS, p. 13). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat een bendelid u op 26 of 27 maart stond op te wachten en dat dit incident de aanleiding was om El Salvador te verlaten. Dit werd gevolgd door een telefonische oproep op 31 maart en uw aangifte op 5 maart (Vragenlijst CGVS, punt 5). Indien deze feiten werkelijk plaatsvonden kan men zich moeilijk voorstellen dat u met een tussenpoos van minder dan vijf maanden twee dusdanig verschillende versies van deze feiten zou geven. Geconfronteerd hiermee stelt u dat u bij de DVZ dezelfde verklaringen heeft afgelegd als op het CGVS. U roept eerst in dat de tolk bij DVZ een ander accent had en dat jullie elkaar niet goed begrepen. Daarna roept u in dat u slechts 35 minuten had, dat u slechts algemeen vertelde en pas op het CGVS in detail bent getreden (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen. Wat betreft de mate van detail heeft u de aangehaalde gebeurtenissen immers ook bij de DVZ expliciet verbonden aan bepaalde data. De mate van detail waarin u over deze gebeurtenissen vertelde staat hier volledig los van. Ook voor wat betreft de tolk kan u niet gevolgd worden. Het verslag van uw verklaringen in de Vragenlijst werd u opnieuw voorgelezen en u bevestigde de correctheid hiervan (Zie Vragenlijst CGVS). Het komt niet aannemelijk over dat de tolk de zogezegd foute notities naar u toe opnieuw fout zou vertalen zodat deze weer overeenkwamen met de versie zoals u deze op het CGVS vertelde. De geloofwaardigheid van de aangehaalde gebeurtenissen wordt door deze vaststellingen dan ook ernstig aangetast.

In zoverre u de aangifte bij de politie wenst aan te halen ter ondersteuning van de waarachtigheid van deze feiten wordt vastgesteld dat deze onvoldoende bewijskrachtig is. Uit de neergelegde aangifte blijkt zeer duidelijk dat deze enkel is gebaseerd op uw verklaringen en dat er geen geloofwaardigheidsconclusies inzake de door u afgelegde verklaringen uit kunnen worden getrokken. Het document waarschuwt de persoon die de aangifte doet dat onware verklaringen afleggen een strafbaar feit uitmaken. Dit duidt impliciet op het feit dat de politie op het moment van de aangifte niet weet of het om waarachtige of frauduleuze verklaringen gaat. Zulk een aangifte kan de aanzet van een

onderzoek vormen maar geeft verder geen enkel uitsluitsel. U liet trouwens ook zelf optekenen in de aangifte dat u in Guatemala woont daardoor niet zal kunnen meewerken aan het onderzoek, wat de ernst van uw aangifte in grote mate onderuithaalt. In dat kader wordt ook vastgesteld dat de aangifte dateert van vijf april 2019, dus vijf dagen na het telefoontje van 31 maart, wat weerom moeilijk te verenigen lijkt met een acute angst voor een bende.

Overigens is het enige feit dat wordt besproken in de aangifte het telefoontje van 31 maart 2019. Gezien de bovenstaande tegenstrijdigheden in het verloop van de gebeurtenissen voorafgaand aan uw vertrek uit El Salvador zou men denken dat deze aangifte, die op uw verklaringen gebaseerd zou zijn, verduidelijking zou brengen. Hier mag het verbazen dat dit verslag geen enkele melding maakt van enig eerder incident. Gevraagd waarom de politie het eerdere telefoontje niet vermeldt, stelt u dat u wel alles vertelde maar dat de politie het niet noteerde (CGVS, p. 18-19). U zegt dat het twee of tweeënhalf uur duurde om 'dit' (refererende naar de aanklacht) te bereiken en dat u één tot anderhalf uur met de politie sprak. Wanneer de vraag herhaald wordt haalt u uw schouders op. Daarna zegt u dat deze aangifte maar voor één van de twee telefoontjes was, dat u niet apart een aanklacht ging indienen voor het ene en voor het andere telefoontje en dat u dacht dat dit voldoende bewijs zou zijn om hier voor te leggen (CGVS, p.18-19). Dat u per incident een aangifte zou moeten doen kan niet overtuigen aangezien de politie gemakkelijk beide telefoontjes in één aanklacht had kunnen noteren. Dat u inroept dat u dacht dat dit als bewijs wel voldoende zou zijn laat in samenhang met het bovenstaande geloven dat het hier inderdaad slechts gaat om een gesolliciteerd stuk dat nooit de bedoeling had om tot een werkelijk onderzoek te leiden.

Uit het bovenstaande moet worden geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de aangehaalde afpersingspogingen met doodsbedreigingen in 2019, die de aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek uit El Salvador. Hierdoor wordt ook in ernstige mate uw algemene geloofwaardigheid en dus de geloofwaardigheid van de overige niet door materiële bewijsstukken ondersteunde feiten aangetast.

In dit licht kan ook uw bewering dat u goed anderhalf jaar eerder – in augustus 2017 – al vanuit El Salvador was gevlucht naar Guatemala omdat er ook toen al een telefonische poging tot afpersing met doodsbedreigingen door de Mara Salvatrucha plaatsvond (CGVS, p. 12), niet overtuigen. U stelt dat u na deze bedreiging El Salvador ontvluchtte en zich in Guatemala vestigde (CGVS, p. 12). Evenwel zou u tegen uw moeder enkel gezegd hebben dat u zin had om naar Guatemala te gaan maar niets hebben gezegd over de poging tot afpersing met doodsbedreigingen (CGVS, p. 15-16). Het komt weinig aannemelijk over dat u, indien u werkelijk door de Mara Salvatrucha zou worden bedreigd, uw moeder in het geheel niet zou inlichten hierover en haar zou achterlaten. Gezien uw moeder en u op hetzelfde adres in San Salvador woonden zou zij in uw afwezigheid immers een doelwit van wraak door de Mara Salvatrucha kunnen worden zijn. U stelt verder dat de bovenstaande poging tot afpersing mogelijk gerelateerd zou kunnen zijn aan een car jacking / poging tot home jacking waarvan u in januari 2016 slachtoffer zou zijn geweest (CGVS, p.12). Echter geeft u zelf aan dat er zich tussen januari 2016 en augustus 2017, meer dan anderhalf jaar, geen enkel feit heeft voorgedaan (CGVS, p.15). Er wordt dan ook geen enkel oorzakelijk verband aannemelijk gemaakt.

Gezien geen geloof kan worden gehecht aan de hierboven besproken feiten, kunnen deze niet de basis vormen voor een risicoanalyse in het licht van de nood aan internationale bescherming.

Hoewel op zich niet betwist wordt dat u mogelijk het slachtoffer werd van een car jacking / poging tot home jacking kan er hier geen link worden gelegd met de Conventie van Genève, die stelt dat een vluchteling iemand is die vervolging vreest omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, sociale groep of godsdienst. In het geval van de overval die u hier aanhaalt gaat het immers om een louter gemeenrechtelijk feit dat, hoe betreurenswaardig ook, evenmin voldoende ernstig is voor een toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b). U stelde hierover trouwens zelf dat u na dit incident de nodige veiligheidsmaatregelen nam, zoals het elektrificeren van het hek en het plaatsen van prikkeldraad, wat blijkbaar afdoende bescherming bood tegen een herhaling (CGVS, p. 12).

Naast bovenstaande feiten maakt u ook nog melding van een situatie die zich voordeed terwijl u aan het werk was in het hostel in El Paredon. Op een dag zag u dat drie bendeleiden, die u herkende vanuit El Tunco in El Salvador, twee of drie weken op vakantie kwamen in El Paredon. U kende hen van ziens, maar had nog nooit met hen gesproken. U verklaart overigens dat u hen ook hebt binnengelaten in het hostel. Locals mochten daar na 20u niet meer binnen, maar aangezien zij uit El Salvador kwamen gold

die regel voor hun niet. U vond het vreemd dat zij daar op vakantie kwamen, maar u geeft zelf aan dat u zich nooit bedreigd hebt gevoeld door hen. U vroeg zich enkel af waarom zij daar naartoe kwamen (CGVS, p.13, p.16-17). Door het feit dat zij daar op vakantie waren en dat u het geen probleem vond om hen binnen te laten in het hostel en door het feit dat u zelf aangeeft dat u zich nooit bedreigd voelde, hebben deze gebeurtenissen dan ook geen invloed op de rest van uw verklaringen in verband met uw persoonlijke problemen.

Om uw relaas te onderbouwen legt u verder verschillende persartikels voor die vooral de algemene situatie in El Salvador en Guatemala weergeven. Er zijn ook enkele artikels bij over feiten die zich afspeelden in Cuyultitan. Hoewel u daar geboren bent en u een boerderij erfde van uw overleden vader hebt u daar echter zelf nooit gewoond. U woonde immers uw hele leven in San Salvador en ging enkel voor vakanties naar Cuyultitan (CGVS, p.5). De nieuwsfeiten die u voorlegt zijn dus niet verbonden met de feiten die u aanhaalde in het kader van uw verzoek om internationale bescherming en hebben geen invloed op de beslissing. Tot slot legt u ook uw paspoort, identiteitskaart, een bewijs van goed gedrag en zeden en uw geboorteakte voor. Deze documenten hebben geen verdere impact op de inhoud van deze beslissing.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker betoogt dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst omwille van het feit dat hij door de bende MS 13 afgeperst en met de dood bedreigd werd. Hij haalt artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet aan en gaat vervolgens in op de toepassing van deze bepaling. Verzoeker stelt dat de vervolgingen en vrees voor vervolgingen gebaseerd zijn op politieke redenen in de brede zin, doordat hij geweigerd heeft om in te gaan op de eis van de bende om afpersingsgeld te betalen. Verzoeker citeert uit de *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016 waaruit zou blijken dat de bendes in vele delen van El Salvador de controle hebben en dus als effectieve overheden beschouwd kunnen worden en dat mensen die weigeren om in te gaan op de eisen van de bendes om afpersingsgeld te betalen nood hebben aan de vluchtelingenstatus. Verzoeker wijst er nog op dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) *“tot voor een paar maanden geleden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus aan Salvadoranen toegekend (heeft), voor afpersingsproblemen”* en besluit dat zijn problemen vallen binnen de criteria van het Verdrag van Genève.

Verzoeker haalt verder aan dat verschillende bronnen bevestigen dat de door de bendes veroorzaakte onveiligheid in El Salvador een alarmerend niveau bereikt heeft en dat er zich een niet aflatende cyclus van wraak en geweld tussen rivaliserende bendes en tussen bendes en de Salvadoraanse overheden afspeelt. Hij wijst erop dat de speciale rapporteur van de VN-Mensenrechtenraad voor de mensenrechten van intern ontheemden in april 2018 verklaarde *“dat het geweld in El Salvador een niveau bereikt heeft dat gelijk is aan of hoger is dan het geweld niveau in landen in conflict situatie (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p6)”*. Hij stelt dat El Salvador op de lijst van de gevaarlijkste staten ter wereld staat, *“wegens de geweld uitgevoerd door de banden en de overheden (zie COI Focus El Salvador: Situation sécuritaire, van 15/07/2019, p7)”*. Hij wijst erop dat de *“verschillende bendes doden, folteren, ontvoeren, persen af, en verkrachten”* en verwijst vervolgens naar het *“World Report 2019, El Salvador”* van Human Rights Watch en het artikel *“Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy”* van National Geographic van maart 2019.

Verzoeker haalt verder aan dat bronnen berichten over een *“exodus van El Salvadoraanse politie, wegens de extreem hoog geweld niveau, en de onmogelijkheid van de overheden om bescherming te bieden, zelfs voor politieleiden”* en citeert uit het artikel *“It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country”* van The Washington Post van 3 maart 2019. Hij wijst erop dat alleen de bende MS-13 *“tot 31,2 miljoen dollar per jaar af(perst) van 70% van de bedrijven die zich op zijn grondgebied bevinden”* en dat een weigering of onmogelijkheid om te betalen leidt tot moord, zoals kan worden gelezen in voormelde *“Eligibility Guidelines”* van UNHCR van maart 2016. Onder verwijzing naar diezelfde richtlijnen betoogt verzoeker dat *“(m)ensen die de criminele activiteiten van een bende aangegeven hebben bij de politie”* volgens UNHCR internationale bescherming nodig hebben. Hij benadrukt dat hij door angst geen klacht heeft ingediend tegen de bendeleden die hem aangevallen hebben. Bovendien worden volgens verzoeker ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad met bendes, gevisieerd. Hij verwijst in dit verband naar, en citeert uit, de *“COI Focus Retour au pays des ressortissants”* van 12 juli 2019 (die niet aan het administratief dossier toegevoegd is en evenmin bij het verzoekschrift wordt gevoegd) en voormelde richtlijnen van UNHCR. Verzoeker meent dat hij, na een verblijf in het buitenland, een bijzonder kwetsbaar profiel heeft in geval hij zou terugkeren naar El Salvador.

Verzoeker stelt verder nog, onder verwijzing naar voormelde COI Focus van 15 juli 2019, dat in Spanje slachtoffers van geweld door bendeleden sinds 2017 automatisch erkend worden als vluchtelingen door de *Audiencia Nacional* omdat erkend wordt dat wegens het wijdverbreide geweld de Salvadoraanse

overheden niet in staat zijn om effectieve bescherming te bieden tegen vervolging door bendes, en dat alle bronnen wijzen op de afwezigheid om effectief en niet tijdelijk bescherming te krijgen door de overheden, omwille van de inefficiëntie en de corruptie van de politie en de rechterlijke macht.

Verzoeker betoogt verder dat hem het voordeel van de twijfel dient te worden toegekend en dat tevens rekening dient te worden gehouden met artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Het CGVS spreekt het vermoeden voortvloeiend uit deze bepaling niet op draagkrachtige wijze tegen, aldus verzoeker.

Verzoeker geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de subsidiaire beschermingsstatus en meent dat deze hem – in ondergeschikte orde – moet worden toegekend. Hij gaat in op artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van het EVRM en stelt dat het CGVS dient na te gaan of de terugkeer naar zijn land van herkomst in zijn hoofde geen risico doet ontstaan op een schending van één of meerdere fundamentele rechten. Verzoeker meent *“gebaseerd op de ontwikkelingen supra, dat de CGVS een subjectieve lezing doet van de Coi Focus in het administratief dossier, en van alle andere beschikbare bronnen over de onveiligheidssituatie in El Salvador”*. Hij wijst er bovendien op dat hij een klacht heeft ingediend bij de politie tegen de bendeleden en herhaalt dat hij bij terugkeer vanuit het buitenland een bijzonder kwetsbaar profiel zou hebben en dat hij gevisieerd zou worden door de criminele bende, reden waarom hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet meent te lopen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Verzoeker meent dat de grieven van de commissaris-generaal op basis waarvan deze hem de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus weigert onvoldoende en niet draagkrachtig zijn en dat de commissaris-generaal zijn onderzoeksplicht niet op draagkrachtige wijze uitgevoerd heeft.

Over zijn ontmoeting met een bendelid na zijn terugkeer uit Guatemala stelt verzoeker het volgende:

“Ten eerste verwijt de CGVS aan verzoeker dat zijn verklaringen omtrent de datum van zijn ontmoeting met een bende lid na zijn terugkeer uit Guatemala. Verzoeker legt veronderstelt dat er een missverstand met de tolk was bij de DVZ. en bevestigt dat hij de bende lid op 12/04/2019 ontmoet heeft.

Dit argument van verwerende partij om te wijzen op tegenstrijdigheden of weglatingen tussen de bij de DVZ ingevulde vragenlijst en de bij het CGVS afgelegde verklaringen, wordt vaak herhaald. Als dit document inderdaad een procedureel document is, lijkt het ons absoluut noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouden bij de DVZ plaatsvinden en om te zorgen voor een zekere flexibiliteit van de kant van de verwerende partij en van uw Raad. Inderdaad, de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ zijn heel vaak moeilijk, vertroebeld (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz), en verzoekers worden onderdruk gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen (dit heeft verzoeker herhaaldelijk tijdens zijn onderhoud bij de CGVS uitgelegd). Bovendien hebben verzoekers vaak nog geen een advocaat geraadpleegd, en zij dus niet op de hoogte van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest.

In dit verband melden veel aanvragers van internationale bescherming pas later, met name tijdens hun hoorzitting in het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze zelfs maar te lezen (bijv. aanduidingen om te profiteren van rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door een advocaat tijdens hun hoorzitting in de DVZ, zodat het onmogelijk is om de wijze waarop de onderhoud verlopen is te controleren. Aangezien de bijstand van een advocaat in asielzaken is voorzien, lijkt het ons dat verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces. Maar ook al zou dit beginsel in deze vakgebied niet kunnen worden toegepast, dan hoeven de asielinstanties bijzonder flexibel zijn met

betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten en mogen zij niet systematisch argumenten kunnen ontfleunen aan het ene of het andere omissie.

In het onderhavige geval heeft verzoeker duidelijk verklaart dat de agent van de DVZ hem herhaaldelijk gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten. Er werd dus druk op hem uitgeoefend. In deze omstandigheden is het, gezien de ongunstige omstandigheden waarin de verzoeker op zijn onderhoud bij de DVZ werd geplaatst, niet verwonderlijk dat hij zich, gezien de staat van stress waarin hij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist in een aantal details.

Deze grief is irrelevant en moet worden afgewezen.”

Over de klacht die hij indiende bij de politie laat verzoeker het volgende gelden:

“Verwerende partij ment ten eerste, dat het feit dat verzoeker 5 dagen na de telefoontje van 31 maart gewacht heeft om de klacht in te dienen moeilijk te verenigen met een angst voor de bende. Het is achter de tegendeel, verzoeker had schrik om naar de politie kantoor te gaan om zijn klacht in te dienen. Hij is trouwens naar een kantoor gegaan die aan de andere zijde van zijn buurt is, uit angst dat de bende hem zien zou.

Verzoeker bevestigt ook dat hij bij de politie over de twee dreig telefoontjes die hij gekregen had van de bende gesproken heeft, maar dat de politie niet alles genoteerd heeft. Dit kan hem niet verweten worden.”

Over zijn vlucht naar Guatemala wegens eerdere bedreigingen van de bende betoogt verzoeker als volgt:

“Verzoeker volhardt dat hij inderdaad naar Guatemala verhuisd is wegens eerdere bedreigingen van de bende. Hij legt uit dat hij zijn moeder niet van de bedreigingen op de hoogte gebracht heeft omdat ze al meerder leden van haar familie door geweld van de bendes verloren had, en dat haat gezondheidstoestand slecht was. Hij wou haar dus niet nog onrustiger maken.

Trouwens heeft de protection agent dit onderwerp bijna niet onderzocht, er werden alleen een paar vragen gesteld, zonder dat de PO verder in details gegaan is:
(...)

Dit is een schending van de onderzoeksplicht van de CGVS.”

Verzoeker voegt hieraan toe dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen en citeert wat dat betreft uit voormelde richtlijnen van UNHCR.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

- het artikel “*Inside El Salvador’s battle with violence, poverty, and U.S. policy*” van National Geographic van maart 2019 (stuk 3);
- het “*World Report 2019*” over El Salvador van Human Rights Watch (stuk 4);
- het artikel “*It’s so dangerous to police MS-13 in El Salvador that officers are fleeing the country*” van The Washington Post van 3 maart 2019 (stuk 5);
- uittreksels uit de “*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*” van UNHCR van maart 2016 (stuk 6).

2.2.2. Op 4 november 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij waarin zij refereert aan de COI Focus “*El Salvador: Retour au pays des ressortissants*” van 9 januari 2020 en de COI Focus “*El Salvador: Situation Sécuritaire*” van 15 juli 2019.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een kopie van een medisch verslag betreffende zijn moeder, met vertaling naar het Engels, neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Verzoeker verduidelijkt echter niet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn. Evenmin licht verzoeker toe op welke wijze hij artikel 41 van het Handvest, waarvan hij in het tweede middel de schending aanvoert, geschonden acht.

2.3.1.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende betoogde uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn verklaring dat hij met de dood bedreigd werd door leden van de bende *Mara Salvatrucha* die hem om geld vroegen, nu (i) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de pogingen tot afpersing met doodsbedreigingen na zijn terugkeer uit Guatemala in 2019 en de door hem neergelegde politieaangifte onvoldoende bewijskrachtig is, en (ii) ook zijn bewering dat hij goed anderhalf jaar eerder al vanuit El Salvador was gevlucht naar Guatemala omdat er ook toen al een telefonische poging tot afpersing met doodsbedreigingen door de *Mara Salvatrucha* plaatsvond niet kan overtuigen, omdat (B) de ‘*car jacking*’ of poging tot ‘*home jacking*’ een louter gemeenrechtelijk feit betreft waarvoor geen link kan worden gelegd met het Verdrag van Genève en dat bovendien onvoldoende ernstig is voor toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, omdat (C) de gebeurtenissen waarbij drie bendeleden die hij herkende vanuit El Tunco in El Salvador twee of drie weken op vakantie kwamen in het hostel in El Paredon waar hij aan het werk was geen invloed hebben op de rest van zijn verklaringen in verband met zijn persoonlijke problemen, en omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in

El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

De middelen kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart te vrezen dat hij bij terugkeer naar El Salvador zal worden gedood door de bendes. Hij zou in januari 2016 het slachtoffer zijn geweest van een *car jacking* en van een poging tot *home jacking*. Hij zou hiervan klacht hebben ingediend bij de politie en nadien zijn woning hebben beveiligd. Begin augustus 2017 zou verzoeker een telefoontje hebben ontvangen van iemand die zich uitgaf voor een bendelid van de *Mara Salvatrucha* (MS-13) en die hem onder bedreiging van zijn leven om 2000 dollar vroeg. Hierop zou verzoeker op 14 augustus 2017 naar Guatemala zijn vertrokken. Toen hij in Guatemala verbleef, zouden enkele leden van de MS-13 gedurende twee à drie weken op dezelfde plek verbleven hebben en naar het hotel waar hij werkte zijn gekomen, maar hij zou met hen geen problemen hebben gehad. Verzoeker vond het wel vreemd dat zij net daar verbleven. Op 25 maart 2019 zou verzoeker zijn teruggekeerd naar El Salvador. Daar zou hij op 27 maart 2019 opnieuw een telefoontje hebben ontvangen van een onbekend nummer, waarbij hem gevraagd werd om 5000 dollar te betalen. Op 31 maart 2019 gebeurde dit volgens verzoeker opnieuw, ditmaal onder bedreiging van zijn leven. Verzoeker zou toen meteen hebben opgelegd en dit incident op 5 april 2019 hebben aangegeven bij de politie. Op 12 april 2019 zou verzoeker zijn benaderd door een man die gekleed was als een bendelid die hem zei dat hij mocht verwachten dat ze met hem contact zouden opnemen, waarop hij zich zo snel mogelijk uit de voeten maakte. Op 17 april 2019 zou hij El Salvador hebben verlaten.

Ter staving van zijn verzoek legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn paspoort, zijn identiteitskaart, een uittreksel van zijn *blanco* strafregister, zijn geboorteakte, een politieaangifte en een aantal persartikels over de veiligheidssituatie in El Salvador en Guatemala neer (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 16, map met 'documenten').

Het door verzoeker neergelegde paspoort, zijn identiteitskaart en zijn geboorteakte hebben betrekking op zijn nationaliteit, zijn identiteit en zijn reisweg, die *in casu* niet betwist worden, doch houden geen verband met de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten. Uit het *blanco* strafregister blijkt dat verzoeker in El Salvador niet bekend staat voor het plegen van strafbare feiten, doch dit document bevat niet de minste aanwijzing dat de door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten zich daadwerkelijk hebben afgespeeld. Ook de nieuwsfeiten waarover in de door verzoeker neergelegde persartikels wordt bericht, hebben geen betrekking op de feiten die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming en kunnen verzoekers vrees voor vervolging dan ook niet staven. De aangifte bij de Salvadoraanse politie op 5 april 2019 is enkel gebaseerd op verzoekers verklaringen. Uit niets blijkt dat deze verklaringen werden onderzocht, laat staan gegrond bevonden door de bevoegde instanties. De loutere omstandigheid dat verzoeker een klacht heeft neergelegd, kan dan ook niet worden beschouwd als een objectief bewijs van de feiten die in deze klacht worden vermeld. Bovendien liet verzoeker in deze aangifte zelf optekenen dat hij in Guatemala woont en daardoor niet zal kunnen meewerken aan het onderzoek, wat de ernst van deze aangifte in grote mate onderuithaalt. Wat deze aangifte betreft, wordt in de bestreden beslissing overigens op goede gronden nog als volgt gesteld:

“Overigens is het enige feit dat wordt besproken in de aangifte het telefoontje van 31 maart 2019. (...) Hier mag het verbazen dat dit verslag geen enkele melding maakt van enig eerder incident. Gevraagd waarom de politie het eerdere telefoontje niet vermeldt, stelt u dat u wel alles vertelde maar dat de politie het niet noteerde (CGVS, p. 18-19). U zegt dat het twee of tweeënhalve uur duurde om ‘dit’ (refererende naar de aanklacht) te bereiken en dat u één tot anderhalf uur met de politie sprak.

Wanneer de vraag herhaald wordt haalt u uw schouders op. Daarna zegt u dat deze aangifte maar voor één van de twee telefoontjes was, dat u niet apart een aanklacht ging indienen voor het ene en voor het andere telefoontje en dat u dacht dat dit voldoende bewijs zou zijn om hier voor te leggen (CGVS, p.18-19). Dat u per incident een aangifte zou moeten doen kan niet overtuigen aangezien de politie gemakkelijk beide telefoontjes in één aanklacht had kunnen noteren. Dat u inroept dat u dacht dat dit als bewijs wel voldoende zou zijn laat (...) geloven dat het hier inderdaad slechts gaat om een gesolliciteerd stuk dat nooit de bedoeling had om tot een werkelijk onderzoek te leiden.”

Door in het tweede middel van het verzoekschrift te bevestigen dat hij bij de politie gesproken heeft over de twee dreigtelefoontjes die hij gekregen had, maar dat de politie niet alles genoteerd heeft en dat dit hem niet kan worden verweten, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt bijgevolg aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij *in casu* evenwel in gebreke blijft.

De Raad besluit dat verzoeker een inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming te staven met documenten, maar dat deze documenten niet volstaan om een vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

Wat dit betreft, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn directe vluchtaanleiding, met name de pogingen tot afpersing met doodsbedreigingen na zijn terugkeer uit Guatemala in 2019. In de bestreden beslissing wordt hierover als volgt gemotiveerd:

“Zo verklaart u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u op 27 maart 2019, twee dagen na uw terugkeer uit Guatemala, een telefoontje ontving waarbij ze u 5000 dollar vroegen. Op dat moment besliste u het land te verlaten. Op 31 maart 2019 ontving u een tweede telefoontje waarin ze opnieuw geld van u eisten (CGVS, p.13). Vijf dagen later, op 5 april ging u dit aangeven bij de politie (CGVS, p. 18). Weer een week later, op 12 april 2019, werd u dan op straat benaderd door een bendelid (CGVS, p. 13). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u echter dat een bendelid u op 26 of 27 maart stond op te wachten en dat dit incident de aanleiding was om El Salvador te verlaten. Dit werd gevolgd door een telefonische oproep op 31 maart en uw aangifte op 5 (...) (april) (Vragenlijst CGVS, punt 5). Indien deze feiten werkelijk plaatsvonden kan men zich moeilijk voorstellen dat u met een tussenpoos van minder dan vijf maanden twee dusdanig verschillende versies van deze feiten zou geven. Geconfronteerd hiermee stelt u dat u bij de DVZ dezelfde verklaringen heeft afgelegd als op het CGVS. U roept eerst in dat de tolk bij DVZ een ander accent had en dat jullie elkaar niet goed begrepen. Daarna roept u in dat u slechts 35 minuten had, dat u slechts algemeen vertelde en pas op het CGVS in detail bent getreden (CGVS, p. 19). Deze uitleg kan niet overtuigen. Wat betreft de mate van detail heeft u de aangehaalde gebeurtenissen immers ook bij de DVZ expliciet verbonden aan bepaalde data. De mate van detail waarin u over deze gebeurtenissen vertelde staat hier volledig los van. Ook voor wat betreft de tolk kan u niet gevolgd worden. Het verslag van uw verklaringen in de Vragenlijst werd u opnieuw voorgelezen en u bevestigde de correctheid hiervan (Zie Vragenlijst CGVS). Het komt niet aannemelijk over dat de tolk de zogezegd foute notities naar u toe opnieuw fout zou vertalen zodat deze weer overeenkwamen met de versie zoals u deze op het CGVS vertelde. De geloofwaardigheid van de aangehaalde gebeurtenissen wordt door deze vaststellingen dan ook ernstig aangetast.”

Door in het tweede middel van het verzoekschrift louter te herhalen dat hij veronderstelt dat er een misverstand was met de tolk van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) en te bevestigen dat hij het bendelid op 12 april 2019 heeft ontmoet, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Ook de Raad stelt vast dat aan het einde van het gehoor bij de DVZ het verslag van zijn verklaringen in het Spaans werd voorgelezen aan verzoeker, die dit verslag ondertekend heeft ter bevestiging dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 17, vragenlijst). Dat de tolk bij de DVZ de zogezegd foute notities aan verzoeker opnieuw fout zou hebben vertaald, derwijze dat deze weer overeenkwamen met de versie die verzoeker op het CGVS vertelde, acht ook de Raad niet aannemelijk. Het algemeen betoog in het tweede middel dat de

omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk zijn, “*vertroebeld (in het lawaai, soms meerdere personen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om zijn verklaringen te herlezen, enz)*” en dat verzoekers onder druk worden gezet om geen details te vertellen en hun vluchtrelaas op te sommen, kan niet worden doorgetrokken naar het gehoor dat voor verzoeker heeft plaatsgehad. Verzoekers verklaringen werden hem immers in het Spaans voorgelezen en uit de vragenlijst blijkt duidelijk dat verzoeker gedetailleerde en van verschillende data voorziene verklaringen heeft kunnen afleggen (*ibid.*). Tevens verklaarde verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het interview dat hij bij de DVZ had gehad goed verlopen is, dat hij de tolk bij de meeste zaken goed had verstaan, dat hij dacht dat er geen zaken waren die hij niet goed begrepen had en dat hij alles heeft kunnen vertellen (adm. doss., stuk 7, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 4). Voorts beperkt verzoeker zich met het algemene betoog in het tweede middel dat verzoekers vaak nog geen advocaat geraadpleegd hebben en dus niet op de hoogte zijn van het belang om te eisen dat hun verklaringen herlezen worden, en/of om waakzaam te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat, en/of van het belang dat zij alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt presenteren en soms zelfs verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst opnieuw kunnen lezen, of zonder dat de tolk ze herleest tot het poneren van loutere beweringen die niet *in concreto* worden gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker betwist niet dat zijn verklaringen hem in het Spaans werden voorgelezen en heeft bovendien op geen enkel moment – ook niet thans in zijn verzoekschrift – aangehaald dat hij verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze hem werd voorgelezen.

Waar verzoeker in het tweede middel nog voorhoudt dat “*verklaringen die bij de DVZ worden afgelegd zonder de aanwezigheid van een advocaat en zonder de mogelijkheid van controle, niet op geldige wijze kunnen worden tegengehouden aan de kandidaat-vluchteling, zonder schending van artikel 6 van het EVRM en van het recht op een eerlijk proces*”, wijst de Raad er op dat de DVZ geen rechtsprekend orgaan is, maar deel uitmaakt van het bestuur en dus de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moet nemen. Te dezen blijkt nergens uit dat deze beginselen *in casu* zouden zijn geschonden, noch dat er onregelmatigheden zouden hebben plaatsgevonden tijdens het gehoor bij de DVZ.

Waar verzoeker in het tweede middel nog stelt dat “*de agent van de DVZ hem herhaaldelijk gezegd heeft om ter zake te komen en de feiten samen te vatten*” en dat er dus “*druk op hem (werd) uitgeoefend*” zodat het “*niet verwonderlijk (is) dat hij zich, gezien de staat van stress waarin hij zich bevond, redelijkerwijze kan hebben vergist in een aantal details*”, beperkt hij zich opnieuw tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien is een zekere mate van stress inherent aan elk interview, doch staat dit er niet aan in de weg dat van een kandidaat-vluchteling, die beweert bij terugkeer te worden gedood door de bende die hem probeerde af te persen en hem daarbij met de dood bedreigde, redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij deze gebeurtenissen volledig en in een juiste volgorde op de tijdslijn kan plaatsen, *quod non in casu*.

De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het verloop van de gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor zijn vertrek uit El Salvador, ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid ervan. Dit klemt des te meer nu uit de door verzoeker neergelegde politieaangifte van 5 april 2019 blijkt dat verzoeker slechts aangifte heeft gedaan van het incident van 31 maart 2019 (zie adm. doss., stuk 16, map met ‘documenten’, nr. 5).

Gelet op het voorgaande, volgt de Raad de commissaris-generaal in zijn conclusie dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde afpersingspogingen met doodsbedreigingen in 2019, die de aanleiding zouden hebben gevormd voor zijn vertrek uit El Salvador en dat hierdoor ook in ernstige mate verzoekers algemene geloofwaardigheid en dus de geloofwaardigheid van de overige niet door materiële bewijsstukken ondersteunde feiten wordt aangetast.

Wat de door verzoeker aangehaalde telefonische poging tot afpersing met doodsbedreigingen door de bende MS-13 in augustus 2017 betreft, kan hier nog het volgende aan worden toegevoegd:

“*U stelt dat u na deze bedreiging El Salvador ontvluchtte en zich in Guatemala vestigde (CGVS, p. 12). Evenwel zou u tegen uw moeder enkel gezegd hebben dat u zin had om naar Guatemala te gaan maar niets hebben gezegd over de poging tot afpersing met doodsbedreigingen (CGVS, p. 15-16). Het komt weinig aannemelijk over dat u, indien u werkelijk door de Mara Salvatrucha zou worden bedreigd, uw moeder in het geheel niet zou inlichten hierover en haar zou achterlaten. Gezien uw moeder en u op hetzelfde adres in San Salvador woonden zou zij in uw afwezigheid immers een doelwit van wraak door de Mara Salvatrucha kunnen worden zijn. U stelt verder dat de bovenstaande poging tot afpersing mogelijk gerelateerd zou kunnen zijn aan een car jacking / poging tot home jacking waarvan u in januari 2016 slachtoffer zou zijn geweest (CGVS, p.12). Echter geeft u zelf aan dat er zich tussen*

januari 2016 en augustus 2017, meer dan anderhalf jaar, geen enkel feit heeft voorgedaan (CGVS, p.15). Er wordt dan ook geen enkel oorzakelijk verband aannemelijk gemaakt.”

Verzoeker legt in het tweede middel van het verzoekschrift uit dat *“hij zijn moeder niet van de bedreigingen op de hoogte gebracht heeft omdat ze al meerder leden van haar familie door geweld van de bendes verloren had, en dat haat gezondheidstoestand slecht was”* en dat hij zijn moeder *“dus niet nog onrustiger (wou) maken”*. Ter staving van de gezondheidstoestand van zijn moeder legt verzoeker ter terechtzitting een aanvullende nota neer met een kopie van een medisch verslag. Hieruit kan evenwel niet blijken dat de moeder van verzoeker op het ogenblik van zijn vertrek in augustus 2017 medische problemen had. Bovendien ziet de Raad niet in – en verzoeker licht niet toe – op welke wijze de gezondheidstoestand van verzoekers moeder en het gegeven dat verzoekers moeder al familieleden was verloren door het geweld van de bendes kan verschonen dat verzoeker haar niet inlichtte over de bedreigingen die hij had ontvangen en dat verzoeker zijn moeder onwetend achterliet, terwijl zij op hetzelfde adres woonde als hij – en dat door de persoon die hem bedreigde gekend was – en aldus in zijn afwezigheid een doelwit van wraak zou kunnen worden. Aldus slaagt verzoeker er niet in de voorgaande vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier en zijn geloofwaardigheid verder ondermijnen, te weerleggen of te ontkrachten, temeer nu hij deze verschoning voor zijn niet-handelen pas voor het eerst bij zijn verzoekschrift aanhaalt en hij hiervan pas ter terechtzitting een begin van bewijs neerlegt dat dateert van 18 maart 2020, wat als dusdanig al weinig ernstig is. Dat de *protection officer* van het CGVS behoudens het stellen van enkele vragen niet verder is ingegaan op de dreigtelefoontjes die verzoeker in augustus 2017 zou hebben ontvangen, doet aan de voormelde vaststellingen, die volstaan om verzoekers verklaringen hierover in het licht van de voorgelegde stukken ongeloofwaardig te bevinden, geen afbreuk.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

“Hoewel op zich niet betwist wordt dat u mogelijk het slachtoffer werd van een car jacking / poging tot home jacking kan er hier geen link worden gelegd met de Conventie van Genève, die stelt dat een vluchteling iemand is die vervolging vreest omwille van zijn ras, religie, nationaliteit, sociale groep of godsdienst. In het geval van de overval die u hier aanhaalt gaat het immers om een louter gemeenrechtelijk feit dat, hoe betreurenswaardig ook, evenmin voldoende ernstig is voor een toekenning van subsidiaire bescherming zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b). U stelde hierover trouwens zelf dat u na dit incident de nodige veiligheidsmaatregelen nam, zoals het elektrificeren van het hek en het plaatsen van prikkeldraad, wat blijkbaar afdoende bescherming bood tegen een herhaling (CGVS, p. 12).

Naast bovenstaande feiten maakt u ook nog melding van een situatie die zich voordeed terwijl u aan het werk was in het hostel in El Paredon. Op een dag zag u dat drie bendeleden, die u herkende vanuit El Tunco in El Salvador, twee of drie weken op vakantie kwamen in El Paredon. U kende hen van ziens, maar had nog nooit met hen gesproken. U verklaart overigens dat u hen ook hebt binnengelaten in het hostel. Locals mochten daar na 20u niet meer binnen, maar aangezien zij uit El Salvador kwamen gold die regel voor hun niet. U vond het vreemd dat zij daar op vakantie kwamen, maar u geeft zelf aan dat u zich nooit bedreigd hebt gevoeld door hen. U vroeg zich enkel af waarom zij daar naartoe kwamen (CGVS, p.13, p.16-17). Door het feit dat zij daar op vakantie waren en dat u het geen probleem vond om hen binnen te laten in het hostel en door het feit dat u zelf aangeeft dat u zich nooit bedreigd voelde, hebben deze gebeurtenissen dan ook geen invloed op de rest van uw verklaringen in verband met uw persoonlijke problemen.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat (leden van) de bende MS-13 hem onder doodsbedreigingen probeerde(n) af te persen en dat hij een gegronde vrees heeft dat hij bij terugkeer naar El Salvador door deze of enige andere bende zal worden gedood. De omstandigheid dat UNHCR mensen die weigeren om in te gaan op de eisen van de bendes om afpersingsgeld te betalen *“beschouwt als zijnde in nood van de vluchtelingenstatus”*, dat de commissaris-generaal tot voor een paar maanden geleden herhaaldelijk de vluchtelingenstatus aan Salvadoranen zou hebben toegekend voor afpersingsproblemen en dat in Spanje sinds 2017 slachtoffers van geweld door bendeleden

automatisch als vluchtelingen worden erkend, zoals verzoeker in het eerste middel stelt, is *in casu* dan ook irrelevant.

Voor zover verzoeker in het eerste middel betoogt dat er in El Salvador geen bescherming van de overheden beschikbaar is, wijst de Raad er op dat vermits geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de bende MS-13, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant is.

Waar verzoeker in het eerste middel nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig. Evenmin voert verzoeker in het tweede middel dienstig aan dat het geen optie is voor slachtoffers om binnen El Salvador te verhuizen en een nieuw leven op te bouwen. Aan verzoekers verklaringen dat hij het slachtoffer is geweest van daden van vervolging of ernstige schade door de bende MS-13 wordt immers geen geloof gehecht, zodat niet kan worden aangenomen dat er in verzoekers geval geen nood is aan een intern vluchtalternatief.

Voorts wijst verzoeker er in het eerste middel op dat hij deel uitmaakt van de risicocategorieën die in de "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador*" van UNHCR van maart 2016 worden opgesomd aangezien hij bij de politie een klacht heeft ingediend tegen de bendeleden en ook Salvadoranen die uit het buitenland terugkeren, en in het bijzonder zij die voor hun vertrek problemen hebben gehad, door bendes worden geveiseerd.

Op basis van de landeninformatie die door de partijen wordt aangereikt, kan niet worden aangenomen dat elke Salvadoraan die terugkeert louter omwille van deze terugkeer een reëel risico loopt op vervolging dan wel op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed, waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Er moet een onderscheid worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk is bij het beoordelen van het risico in geval van terugkeer. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Te dezen toont verzoeker, zoals hierboven al werd uiteengezet, niet aan dat hij reeds problemen kende voor zijn vertrek uit El Salvador. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat hij in geval van terugkeer om deze reden ernstige problemen zal ondervinden. Overigens heeft verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het bestaan van een dergelijke vrees of een dergelijk risico.

Het verblijf van verzoeker in België voor de duur van zijn asielprocedure resulteert als dusdanig ook niet in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Wat betreft de door verzoeker bij de politie ingediende klacht, wijst de Raad erop dat hierboven reeds werd gesteld dat het hier slechts gaat om een gesolliciteerd stuk dat nooit de bedoeling had om tot een werkelijk onderzoek te leiden. Deze klacht bevat geen enkele indicatie nopens de pleger van de dreigtelefoon en maakt melding van het gegeven dat verzoeker niet zal kunnen meewerken aan het onderzoek. Dat verzoeker door het indienen van een dergelijke klacht een risico op vervolging of ernstige schade loopt bij terugkeer naar El Salvador kan *in casu* dan ook niet worden aangenomen.

De Raad betwist verder niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met beroving, afpersing of bedreigingen, maar wijst erop dat dit een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Dit risico op beroving, afpersing of bedreigingen verschilt niet van het risico waar ook andere Salvadoranen, met of zonder

migratieverleden, in het algemeen aan worden blootgesteld. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met beroving, afpersing of bedreigingen bij een terugkeer volstaat niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Bovendien bereikt een wijdverspreide praktijk van beroving, afpersing of bedreiging als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoeker in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij een dergelijk risico loopt in El Salvador.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat deze ongeloofwaardig, dan wel onvoldoende ernstig worden geacht.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt geviseerd. Verzoeker maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in El Salvador zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door beide partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en van confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (zie: *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van UNHCR van maart 2016, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence*

in El Salvador” van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als “*highly targeted and individualized*” wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel. Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld.

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoeker is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig november tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN